

Glæde vil hjælpe Landsmænd til en bedre Stilling over for Ublandet, hvis det kan gøres uden Ulempe, uden Skade for andre Medborgere her i Landet. Det er noget, der er ganske klart, selv om man ikke vil gaa saa vidt, som man i tidligere Tider har hørt sige, at der kun er Tale om en Beskyttelse for disse Forfatters Gjendomsret. Det er jo nemlig heldigvis, som jeg allerede ved 1ste Behandling fremhævede, nu under Debatten om denne Sag kommet dertil, at det fra alle Sider indrømmes, at der her slet ikke er Tale om nogen Gjendomsret, at der slet ikke er Tale om noget, der kan sammenlignes med det, som vi indbefatte under Begrebet Gjendomsret. Hvis der var Tale om Gjendomsret, kunde man jo ikke indskrænke sig til at beskytte Forfatterne for deres Værker i 50 Aar, man kunde ikke indskrænke sig til at beskytte kun i 10 Aar for Oversættelser, men man maatte beskytte for Tid og Eviighed. Man kunde ikke heller gaa hen og gøre den Slags Indgrib, som nu selve det ærede Flertal vil gøre i Forfatternes formentlige Interesse i Henseende til Oplæsninger, til Opførelse af enkelte mindre Musikstykker. Hvis det virkelig var en Gjendomsret, der var Tale om, maatte man jo sige, at det maatte blive Ejernes egen Sag, om de fandt det i deres velforstaede Interesse, at saadanne fri Opførelser eller Oplæsninger fandt Sted. Det er altsaa noget, man nu fra alle Sider er paa det rene med, og som sikkert heller ikke i denne Debat vil blive gjort gældende, at om nogen Gjendomsret er der ikke her Tale. Der er for de danske Forfatters Vedkommende kun Tale om det ganske simple Spørgsmaal, om man for at hjælpe dem til den Ret i Ublandet, som de ved Danmarks Tilslutning til Bernerkonventionen kunne opnaa, skal give det Bederlag, der er den nødvendige Betingelse derfor, nemlig at indrømme udenlandiske Forfattere og Komponister en lignende Ret, den samme Ret her i Landet, som den, der her tilkommer danske Forfattere. Om de udenlandiske Forfatters formentlige Ret til at komme i Betragtning vil jeg da sige, at jeg her saaledes paa Sagen, at Danmark ikke har nogen som helst Forpligtelse for de udenlandiske Forfatters Skyld til at indrømme dem nogen som helst Ret her i Landet. Der er slet ikke nogen Grund i og for sig til at stille Indlændinge og Ublændinge ens paa dette Omraade mere, end der er til at stille dem ens paa saa mange andre Omraader. Paa en Mængde forskellige Omraader af Lovgivningen er det jo netop saa, at man gør en væsentlig Forskel paa Ublændinge og Indlændinge.

Jeg vil nu slet ikke tale om saadanne specifikke Ting som Valgret, som kun Indlændinge have, men selv allerede med Hensyn til Spørgsmaalet om Ophold her i Landet stiller Lovgivningen sig forskellig over for Ublændinge og Landets egne Børn. Der kan under visse Forhold nægtes Ublændinge Udgang til Landet, medens dette ikke kan nægtes Landets egne Børn. Ublændinge kunne under visse Betingelser transporteres ud af Landet, forbises ud af Landet, det kunne Landets egne Børn ikke. Ogsaa paa andre Omraader gør det samme sig gældende, f. Eks. paa Næringslivets Omraade. Naar Landets egne Underfatters opfyldte de lovbestemte Betingelser, kunne de saa Næringsadkomst, men det kunne Ublændinge ikke. Disse maa opfyldte flere Betingelser, de maa saaledes have opholdt sig et vist Antal Aar her i Landet for at saa Næringsadkomst. Paa en Mængde Omraader er det samme Tilfældet. Og det er ikke et Gnestandpunkt, den danske Stat indtager; det er saaledes i alle civiliserede — og muligvis ogsaa ueciviliserede — Lande, at man gør en bestemt Forskel mellem de Rettigheder, man indrømmer Landets egne Børn, og dem, man indrømmer Ublændinge. Man indrømmer Landets egne Børn alt, hvad man overhovedet kan komme afsted med, men nødvendig Ublændinge mere, end man er nødt til. Det er det Standpunkt, jeg stiller mig paa i denne Sag, og ogsaa vil stille mig paa i mange andre Sager, at man ikke skal være alt for gelassen over for Ublændinge. Altsaa efter min Opfattelse er det eneste, der er at se paa, Stillingen til de danske Forfattere og danske Komponister, der jo ogsaa falde ind herunder. Her bliver da altsaa Spørgsmaalet: Hvilken Gavn kan Tilslutningen til Berner-Konventionen medføre for disse Folk, og hvilken Skade kan den anstifte for alle os andre? Hvad nu Gavnens angaar, veed jeg jo nok — vi have set det i alle disse Adresser fra Forfattere, Arkitekter og Ingeniører, som vi her ere blevne beærede med i Løbet af de senere Aar, hvori de, ikke altid just i de høfligste Udtryk, opfordre os til at gøre det muligt for Danmark at slutte os til Berner-Konventionen — at der i Forfatternes og dermed ligestillede Kredse er en meget stærk Tro — jeg kunde fristes til at sige: Tyrketro, hvis ikke Tyrkerne vare saa svagelige lige i Djebliffet — paa, at det vilde være til ganske overordentlig Fordel for dem alle sammen, naar blot Danmark kunde komme ind i Berner-Konventionen, naar blot de kunde saa alle de Penge, som udenlandiske Forlæggere, der staa ivrige og begærlige efter at saa fat i deres udmærkede Bøger